

diců, neboť nebylo tu podmínek § 128. Naopak žádala Františka M-ová, pokládajíc se za odkazovnici, by soud vyzval zákonné dědičky (stěžovatelky) k přihlášce co do pozůstalostního jmění zůstavitelova otce, a tyto prohlásily, že stav oné pozůstalosti není ještě tak jasný, by se mohly prohlásiti (t. j. podati dědickou přihlášku). Po této stránce odporuje napadené usnesení zřejmě též zákonu t. j. §§ 809 a 537 obč. zák., neboť příkazem opatrovníkovi, jenž má vésti jen správu jmění, pokud se nemohou o ní shodnouti dědici mezi sebou s odkazovnicí, by porušeno bylo právo dědiců soudu známých prohlásiti se volně o pozůstalosti připadlé do pozůstalosti, k níž se již přihlásili. To platí tím spíše, ježto si zákonní dědici vyhradili k návrhu dědičky přihlásivši se z poslední vůle své prohlášení podle toho, jak bude vyjasněn stav oné pozůstalosti. Není proto důvodu, by za ně jednal opatrovník podáním dědické přihlášky, k níž dědici nemohou býti donuceni. Ani kolise dědických přihlášek není dostatečným důvodem k napadenému opatření, neboť co bylo shora řečeno, platí i o dědicích, jichž nárok dědický bude uznán po odklizení kolise. Tím podmíněno jest i zrušení příkazu, by opatrovník navrhl soupis oné pozůstalosti.

Čís. 10061.

I pro neosiřelé nezletilé dítě jest ustanoviti opatrovníka, nemůže-li v tom kterém případě býti zastupováno otcem, najmě při právních jednáních mezi rodiči a nezletilým dítětem.

Lhostejno, že dítě nepředneslo otcí žádost za změnu povolání osobně, nýbrž ji projevilo, až se matka a opatrovník k činu dovolávali soudního rozhodnutí o věci. Stačí, že je tu vážný projev přání dítěte a že byl projev ten osobami, povolanými k ochraně jeho zájmů, otcí jasně a určitě tlumočen, ale jím bylo přání zavrženo.

(Rozh. ze dne 28. června 1930, R I 471/30).

Soud první stolice uložil manželskému otcí, by platil na výživu dcery měsíčně 80 Kč po dobu, co dcera bude v učení, a to k rukám poručníka. Rekursní soud k rekursu otce napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací soud neshledal, že jsou tu podmínky § 16 nesp. říz., z kterých lze v nesporných věcech napadati souhlasná rozhodnutí obou nižších soudů. K oné části výkladů dovolací stížnosti, v níž stěžovatel napadá usnesení prvního soudu, jímž nezl. Kamile R-ové byl zřízen poručník, nelze vůbec míti věcný zřetel, protože se stěžovatel dosud nedomáhal nápravy tohoto usnesení u rekursního soudu. Ostatně plyne ze spisů, že tu jde v pravdě jen o nesprávné poznačení věci o sobě v pod-

statě správné, že totiž prvému soudu při jmenování »poručníka« zřejmě tanula na mysl ustanovení §§ 270, 271 obč. zák., podle nichž nutno i pro neosiřelé nezl. děti ustanovit opatrovníka, nemohou-li v tom kterém případě býti zastupovány otcem, najmě při právních jednáních, která jsou mezi rodiči a nezletilým dítětem, na příklad při úpravě rodinných poměrů podle § 142 obč. zák., při stanovení výživného a pod. (sr. rozh. čís. 7338, 8153 a jiné sb. n. s.). Šlo v souzeném případě v pravdě o ustanovení takového zvláštního opatrovníka pro dítě jsoucí pod otcovskou mocí. Mylný jest názor stížnosti, že prvý soud, rozhoduje o volbě povolání nezl. Kamily R-ové, nešetřil předpisu § 148 obč. zák. Ze spisů jde jasně na jevo, že si nezl. Kamila R-ová přeje jiné povolání, než to, které stěžovatel pro ni uznává za přiměřené, a že po dosažené dospělosti její žádost zůstala u otce bez úspěchu. Nesejde na tom, že dítě svou žádost otci nepředneslo osobně samo, nýbrž ji projevilo, až se matka a opatrovník k činu (tu nazvaný poručníkem) dovolávali soudního rozhodnutí o věci, neboť nelze na dítěti žádati tolik rozvahy a odvahy, by se přesně zachovalo podle doslovu § 148 obč. zák. Stačí, že je tu vážný projev přání dítěte a že projev ten byl osobami, povolanými k ochraně jeho zájmů (§ 178 obč. zák.), otci jasně a určitě tlumočen, ale jím bylo přání zavrženo. Všem těmto podmínkám bylo v souzeném případě učiněno zadost. Byl proto prvý soud po formální stránce k napadenému rozhodnutí podle zákona oprávněn.

Čís. 10062.

Dopravní řád železniční (ze dne 13. května 1921, čís. 203 sb. z. a n.).

Jest rozeznávati mezi škodou, která vznikne i při normálních otřesech vozu spojených se železniční dopravou následkem zvláštní přirozené křehkosti zboží a za niž dráha neručí podle § 86 (1) čís. 4 žel. dopr. ř., a mezi škodou, jež vznikne mimořádným, železničí zaviněným prudkým nárazem vozu, za niž dráha odpovídá i u křehkého zboží podle § 86 (3) žel. dopr. ř. Skutečnost, že příjemce neuplatnil, odebíraje zboží, onu škodu, ač byla znatelná, nevylučuje, by tato škoda vzniklá zaviněním železnice, nebyla posuzována podle § 97 (2) čís. 4 žel. dopr. ř., nemohla-li býti při odběru zboží upozorována.

Zjistil-li příjemce zásilky vajec, odebrané bez úředního ohledání, ač bylo zevně patrné, že některá vejce jsou rozbita, teprve po otevření beden, že rozsah škody jest větší, než bývá při normální přepravě, a že zásilka musila býti postižena mimořádně prudkým nárazem, jest nárok proti železnici na náhradu škody posuzovati podle § 97 (2) čís. 4 žel. dopr. ř.

(Rozh. ze dne 28. června 1930, Rv I 1490/29).

Žalující firma domáhala se na dráze náhrady škody, ježto za železniční dopravy byla poškozena zásilka vajec. *Procesní soud* prvního stolu žalobu zamítl. *Důvody*: Žalovaná strana uplatňuje proti